

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VI. Praxis & fructus, qui hauriri potest ex tota hac consultatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Qui navant operum Astrologia, creduntque se in diversis astrorum dispositionibus legere bonos vel malos eventus hominum, asserunt, eos, quibus auspiciata obringit fors nascen- ti sub benigno quodam astrorum influxu, promittere sibi posse ingentem prosperitatum cumulum per totius vitæ suæ decursum. Si ita est (parvi enim æstimanda sunt ejusmodi hariolorum somnia & vana omnia) quis unquam auspiciationem Joanne nativitatæ suæ obtinuit horoscopum? Signum Virginis portantis in utero suo solem dominabatur in cælo, ac ipse præsidebat Nativitati; & omnes gratiæ, velut tot cæli Empyreï sidera, simul ita erant conjunctæ ad derivandum in eum, benignissimos quosque, quibus locupletabantur, influxus, ut in infante hoc summe prodigioso videre fuerit hominum maximum, qui unquam surrexit inter natos mulierum, id attestante ipsa Veritate: *Inter natos mulierum non surrexit major*

Joanne Baptista. Dicitur etiam, divulgata esse hæc omnia super omnia montana Judææ, nativitatemque ipsius in omnium animis universalem concitasse lætitiã; vade & hodieum adhuc videmus in universo orbe festivas in hujus memoriam excitari ignes. O Deus, quis felicitatum, quæ deinceps accumulabant ipsam, enarrare posset prodigia!

Ne moliaris enarrare illa, interpretat ipse ultimus, qui loquendi æstuabat desiderio; Est hoc argumentum nimis amplum, quo abriperetis nimium, quodque nostram ulterius adhuc produceret consultationem, quæ plus æquo jam producta est. Receperat hic alias notitias, aliosque conceperat affectus meditando Visitationis mysterium; notabant omnes prurire ipsi animum toti societati communicandi hæc omnia: Magnum igitur exortum est silentium; Et ecce, quid dixerit nobis, quæque nostræ coronis fuerit consultationis.

ARGUMENTUM.

Praxis & fructus, qui hauriri potest ex totâ hac Consultatione.

ARTICULUS IV.

Magni æstimo, inquiebat, omnes præclaras, quas hucusque explanâstis, veritates; fateor, auscultasse me ip-

sas haud mediocri cum consolatione; sed ut verum dicam, vix sunt mihi speculativæ nimium, & quantum ad me, plus facio unicam
Cccc 3   solam

Felix horo-
scopus Sa-
cti Joannis
Baptistæ.

Joannes
Baptista
veritatis
in utero
natus.

solam bonam praxim, quàm pulcherrimas quasque theorias & speculationes: malo enim agere bonum, quàm addiscere verum; malo roborare & accendere meam voluntatem, quàm illuminare & oblectare meum intellectum: Et idèò minori curâ satago magnas comparare mihi notitias, quàm bonos concipere affectus; quod similes quasi & aucupatus sum meditando Mysterium Visitationis Sanctissimæ Virginis; Et ecce, quid circa hoc docuerit me Deus.

Humilitas
sanctissimæ
Virginis.

Imitanda
humilitas
& charitas
St. Virginis
& J. S. U.
Ca. lti.

Quando consideravi, quòd propria Mater Dei eòusque se demiserit, ut magno cum labore ac fagitatione inviseret Matrem famulæ ipsius: Quòd illa, cui famulari omnes Angeli summo sibi duxissent honori, veluti Reginae suæ, famulatum accedat inopi suæ cognatæ, & quidem in obsequiis domus abjectissimæ, profunda hæc humilitas, hæcque ardens charitas rapuerunt me in admirationem, & vehementi admodum desiderio succenderunt cor meum imitandi illas: Exprobrabam mihi met ipsi superbiam meam, meamque erga pauperes inclementiam, & potissimum erga pauperes mihi sanguine junctos, quos me puduit agnoscere, illas præoccupare, illis inservire in rebus, ubi aliquod humiliationis genus mihi videbam imminere.

O superbiam Luciferi! dicebam animæ meæ, O malè ominatam

arrogantiam, ratione quâdam majorem illâ hujus Angeli tenebrarum? siquidem is aliud non aucupabatur, nisi ut similis esset Altissimo, & ta Altissimo major esse velles? quem aspicias annihilatum, totumque occupatum pijs profundæ humilitatis exercitijs; ad hæc ille properat, nondum egressus ex utero divinæ Matris suæ; ipse visitationem impendit parvulo suo cognato, quem summâ oppressum inuetur miseriam, eòquòd peccati originalis existat adhuc mancipium; ipse accurrit, ut ab hoc illum liberet; ipse pergit toto vitæ suæ tempore exhibere se servum non tantum servis suis, qui sunt justi, sed etiam servis diaboli qui sunt peccatores: Tandem luculenter declarat, se descendisse è sinu divini Patris sui in terras, ut ministraret, non, ut ministraretur sibi: Et ut arrogantior Lucifero, non satiaris, similis si has Altissimo, sed major, sed honoratior esse vis illo.

Quis es igitur? Quòd non comprehendas, maximum, quem aucupari posses in terris, honorem esse, si similem te reddas summo Deo, quem adoras? Nonne cæcutias, dum non vides, veri tui honoris in hoc verti & versari cardinem? Nonne moriendum tibi sit præ pudore, quòd geras nomen Christiani, id est, imitatoris JESU Christi, dum nutrens in corde tuo affectus, affectibus ip-
sus

Sancti
Virgine
docet
tam,
conve
di
proxi

Consilii
debetur,
qui notat
nominat
sunt Chri-
stiani.

ius prorsus contrarios, mereretur potius nomen Anti-Christi, quam Nomen Christiani.

Ex hoc maximum concepì doctorem de prateritis excessibus meis, ac nova formavi proposita imitandi exempla charitatis & humilitatis, quæ aspexeram in JESU Christo & Sanctissimâ Matre ipsius. Videbam benè, quòd esse duataxat Christianum in speculatione & solo nomine, nihil conferat ad salutem meam, sed Christianum oporteat esse opere ac veritate; unde dicebam intra meipsum: Hucusque Christianus sui non nisi Nomine, volo deinceps esse reipsâ & effectu; Ita volo esse: Amabo Deum ex toto corde meo, quantumcunque etiam steterit mihi, humilitatem amplectar juxta exemplar JESU Christi. Ecce prima effectum, quem contulit mihi in oratione meâ.

Secundus fuerat, quòd didicerim regulas bonæ & sanctæ Conversationis cum proximo, quas Sanctissima Virgo me edocuit in luxu Visitationis mysterio. Videbam non recessisse ipsam à suâ solitudine, ut vagabunda hinc inde discurreret, temporisque faceret jaçturam; didici visitandum esse, & inquirendum, quibuscum nostra esse debeat conversatio. Verum quidem est, evitari semper non posse congressum plurium personarum, quibus magni non desunt defectus; evitari tamen

semper potest conversatio familiaris cum illis: Quando congressus fortuitus est & transitorius, magnum non potest intra breve tempus relinquere effectum; sed quando conversatio deliberata est, & consultò selecta, hanc esse oportet cum paucis, iisdemque selectis; id est, cum uno ex millibus.

Quando eligis quempiam ad conversandum cum ipso familiariter, assumis eum tibi ceu Magistrum ad instruendum te, & velut exemplar ad imitandum: Si quidem infallibiliter, & abs eo, quod advertas, mores ipsius indues, indolem & genium. Infelix qui malè elegit, peccatorum enim Societas magis nociva est vitæ animarum, quam illa pestiferorum vitæ Corporum; citius pervertimur cum pervertis, quam Sancti evadamus cum Sanctis. Considera, quâ ratione sese habuerit sanctissima Virgo in visitatione suâ; cogita te præsentem esse mox ab exordio salutationi, & gaudio reciproco incomparabilium harum Matrum MARIE & Elisabeth; audi illas & observa, quæ illarum fuerint colloquia: Non erat ipsius sermo de aliorum vitâ, ad traducendum illam; non de gestis & actis novis, ad satisfaciendum curiositati; non de negotiis sæculi, ad implicandum se illis; non de rebus quibuscunque hujus terræ; sed ora ipsarum loquebantur ex abundantia cordiû quæ eum plena essent.

Sanctissima
Virgo docet
regulam, bene
conversandi
cum
proximo.

Confessio
debetur,
qui non
sunt
Christiani.

essent Deo, omnia ipsarū colloquia nonnisi de Deo erat, & omnis ipsarum conversatio erat in cœlis.

Suavitas
conversatio-
nis de-
votæ.

Videre hîc erat duos Seraphinos, quos videt Isaias & audivit clamantes inter reciproco concentu: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Credebam omnes novem Angelorum Choros oblectari, auscultando illis, cūmq; præsentem ibi me esse haberem mihi persuasum, experiebar affici cor meum tantâ æstimatione tantôque hujus conversationis amore, ut continere me non possem, quin iterum iterumque inter memetipsum dicerem: quanta mi Deus in ejusmodi conversatione voluptas, quanta mi Deus abundant dulcedine ejusmodi colloquia! quanta gaudiorum illecebra, ô Deus bone nulla unquam cum alijs verba facere, nisi de te! Fastidio mihi sunt omnia colloquia vana ac inutilia, quibus tantum amisi temporis: Tace Lingua mea tace perpetuò de omnibus vanis mundi negotijs: cogitemus de Deo, & loquamur de Deo; nihil est delectabilius in mundo; Hic secundus est affectus, quem contulit mihi Deus.

Nonnisi in
solitudine
visitat nos
Deus, nobis
que
blanditur.

Perrexi ulterius & consideravi, in quo statu fuerint Sancta Elisabeth & Sanctus Joannes, quando infans JESUS & Sanctissima Mater ipsius honorarunt illos visitatione suâ. In quo statu invenit eos, quando ambos suis locupletavit gratijs? Invenit ambos in so-

litudine & alto silentio: hîc invenire summè desiderat animas, huc ipsemet adducit illas, lenocinari illis volens divinis suis blanditijs, ipsique loqui ad cor; siquidem mundi strepitus, creaturarumque tumultus idoneus non est ipsius colloquio. Eheu! an mirum sit, si privemur sæp us jucundis ipsius visitationibus? conquerimur de eo, quòd loqui non possimus ipsi, nec loquentē nobis ipsum audire in orationibus nostris; an mirum hoc sit eòquòd ferè semper nos inveniat in dispositionibus omninò contrarijs.

Accedit & pulsat ad ostium cordis: Aperi mihi, soror mea, aperi mihi, sponsa mea, in secreto tibi loqui desidero: O si anima sibi præsens esset, si invigilaret si aperiret Deo, si ipsum comiter acciperet, si quieta maneret & venerabunda, velut Magdalena ad pedes ipsius, quando ipsam visitare dignatur, prò quantis ipsam impleret benedictionibus? Et si cum tempore sanctam contraheret consuetudinem despiciendi cætera omnia, & nonnisi vacaret ipsi; quanta pax, bone Deus! quanta dulcedo, quanta illi voluptas! Nonne tandem verus evaderet paradysus.

Sed eheu! quoties accidit, quòd nostram invisens animam, domi inveniat nescinam; vagatur, ubi nescio, animus millenis dissipatus cogitationibus inutilibus: obruitur cor momentis singulis momenti nullius negotijs, circumfusum plu-

Quæ obis
dissipatio-
nes animi
nobis ob-
stant.

rima

rimarum multitudine creaturam, id abripientium, id fascinantium: id omnia mea, quanto æquius, quanto verius conquereris quam Propheta Regius: *Cor meum dereliquit me; ipsum perijt & fugit à me; capi permisit se à creaturis, quæ occupant, quæ iniquè possident illud: nescio amplius, ubi id inveniam, ad dandum illud Deo, id ipsam requirenti: Quid abijisti infidele cor meum? an nunquam in seipsum, tuo ut iterum satisfacias debito? Redite, pravericatores ad Cor.*

Vertim si nonnisi defectus esset nostræ socordix, quæ invigilare negligimus nobismetipsis, & solius nostræ oblivionis, quæ privat & expoliat nos pretiosis Domini nostri visitationibus, excusabilis magis foret nostra fragilitas: sed nonne nostra malitia est, quod, dum accedit nos per gratias suas prævenientes, nosque vocat per divinas suas inspirationes, anima nostra ipsum audiat quid sed nolit illi respondere, nolit illi aperire ostium, repellat ipsumque sequere excuset, ac dicat, impeditam se esse? Et quid est, quod impedit ipsam? est, quod congregantium secum habet multitudinem: sed quis hic congregatus est, quem præfert Deo? est multitudo cogitationum & imaginationum frivolarum, quibus jucundè distinetur, quibusque delectatur magis, quam Deo. O quantus Majestatis ipsius despiciatus!

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

Verum quoque quàm terribilem propterea ipsi faciet in die judicij sui exprobrationem: *Quoties volui, & nolui?*

Vel est, quod licet ipsa invigilare vellet Deo, sibi loqui volenti, id non possit, eo quod tantus excitetur in domo strepitus, ut non audiatur Deus: Quantus tumultus in domo, cujus porta semper aperta est omnibus tum recedentibus tum recedentibus; velut in foro, ubi admittuntur omnes ad tractandum ibi indiscriminatim omnis generis negotia; ubi tum videre, tum audire est, nonnisi nova, curiosa, dolosa, futilia, inutilia, mera crepundia, quibus mundus oblectat eos, qui voluerint audire ipsum: Et quæ ratione inter hæc omnia, vel levissimè invigilari possit Deo. Si bene tractari possit cum adorandâ ipsius Majestate magnum salutis æternæ negotium, in medio tumultus hujus maximi, nec obstantibus perpetuis hisce inquietudinibus; vos eremi incolæ, ut quid à mundo, ejusque recessistis consuetudine? ô profunda deserta! ô sanctæ solitudines, ut quid extitistis asyllum cunctis animabus bonis, quibus gratia tetigerat & commoverat cor, nisi ut faceretis illas meliùs audire Deum? meliùs ad ipsum tendere, & intendere ipsi?

Intendamus omnes nervos, *Matth. 6. v. 24.*
quantum possumus & volumus,
ut accomodemus & conjungamus.

D d d d.

mus

Oportet habere mentem tranquilam si audire velimus loquentem Deum.

Phil. 39. v. 13.

Mat. 46. v. 8.

Magna in- fidelitas animæ.

Quæ otium dissipatio- nes animæ nobis occurrat.

Nemo va-
care potest
Deo &
mando si-
mul.

Marc. 12.
v. 33.

mus cum mundo Deū, semper verū
est, & erit: *Nemo potest duobus
Dominis servire.* Qui efficere
hoc se posse putaret nonne putare
arguendus foret, quod potuisset
Deus non dicere veritatem? sed
quando per impossibile id fieri pos-
set, an fieri propterea deberet!
Deus præcipit vobis, ut detis ipsi
totum cor vestrum; ita præcipit
id absolutè; & hoc est maximum,
validissimum, magisque omnium
indispensabile ipsius præceptum:
*Ex toto corde, ex totâ mente, &
ex totâ fortitudine;* vult totum
mentem vestram, totam fortitu-
dinem vestram: an satisfacietis il-
li, ex his omnibus non dando ipsi
nisi partem minimam, cætera om-
nia sacrificantes mundo? si bene
hoc perpenderemus, an tam levi-
ter effunderemus nos in creaturas;
etiam sub obtentu, quod com-
mittere hic nolimus peccatum, non
occupando non nisi illis non cogi-
tando nisi de illis, & non aman-
do quasi, nisi illas, dum interim
in continuâ vivimus Dei oblivio-
ne, dum ipsum, quasi nihil esset,
negligimus & verè contemnimus
ipsum, eoque non tanti ipsum
æstimemus, quanti rem vilissimam
mundi.

Blandiamur nobis, quantum
voluerimus de existimatâ quâdam
innocentiâ, eoque non observe-
mus notabilem in conscientiâ no-
strâ noxam; dormiamus tranquil-
lè in deceptorâ quâdam securitate,

quod hoc bene amare sit Deum,
quod per hoc non offendamus ip-
sum; quasi bene amaremus ali-
quem, si ipsum non occidamus,
si ipsi non eramus oculos: Quæ-
ramus mille excusationes, & ex-
plicationes mille, quæ vivere nos
semper permittant in deplorandâ
cæcitate plerorumque hominum,
qui plures non æstimant magnum
hoc præceptum, quasi non esset
in lege Dei, quamvis omnium sit
primum, omnium maximum, ma-
ximèque obligatorium. Quantos
reperire est, qui majoris hoc non
æstimant, quàm si nihil esset; sed
tandem id observare necessum est,
aut æternum perire; necessum est,
indispensabilis obligatio est; &
quæcumque anima non observa-
verit hoc magnum præceptum,
non videbit Deum in æternum.

O bone Deus! parce ignoran-
tibus nostris! O magna cæli lumi-
na, affundite jubar nostræ oculis
animæ! dissipate profundas, quæ
totum quasi involvunt mundum,
tenebras: Ostendite illis paulisper
elare hanc maximi ponderis veri-
tatem, quæ potissimum necessaria
est nobis, quæque sola nihilomi-
nus, quasi magis cunctis Evange-
lij veritatibus ignoratur. Verum
igitur est, mi Deus, ita, verum
est, certissimum est, me nec posse
evitare infernum, nec sperare Pa-
radisum, si verè non custodiam &
opere impleam magnum manda-
tum, quo præcipis mihi, ut dili-
gam

Omnes
Christia-
ni in omni
spei me
hic ben-
dicunt
oculo

Et cor plu-
rimorum
id non
poderat
tum.

guate ex toto corde meo, ex totâ
mente meâ, & ex totis viribus meis.

Omnes
Christiani
in mundo
aperiant
hic bene
oculos.

Etiam quomodo id facere potero
ita implexus creaturis & curis ter-
renis, quæ non relinquunt mihi
nec minimam partem mentis meæ
ad cogitandum de te, nec mini-
mam partem cordis mei ad dili-
gendum te, nec minimam par-
tem virium mearum ad laboran-
dum pro te: totus æstuo pro ter-
râ, & totus frigeo pro cœlo; to-
tus inhio, totus invigilo rebus
mundi, & otium cogitandi de te
non est mihi; me exhaurio, me
consumo, me totum sacrifico pro
creaturis; & animus mihi non est,
nec robur minimum quid faciendi
pro te. Probè id video; quid
prodesset, si me excœcarem, si de-
ciperem me ipsum? Ita res habet,
scio, experior, nec dubitare de
hac licet. Quid igitur faciam,
ut serîo laborem pro salute meâ?
Recedendum est de mundo, saltem
animo ac voluntatè.

Domine, Domine Salva nos pe-
rimus. O Domine, ô Deus bo-
ne, pereo, naufragium facio in
oceano mundi, cui totus hæreo
immerfus; porrige mihi manum,

extrahe me è tempestate, abstra-
he me è medio mundi, & deduc
me ad portum salutis: Solitudo
tuas mihi aperi portas, amabile de-
sertum suo me recipio sinu, me-
que solum conserva cum Deo so-
lum conserva cum Deo solo, fac
ut solus ipse possideat cor meum
totum.

Tanto cum ardore pronuntia-
bat hæc omnia, ut ignis, qui in
ipsum ardebat pectore, omnium
nostrum succenderit corda; am-
plexati proinsumus omnes men-
tem ipsius ac vota, firmissima con-
cipientes proposita amandi deinceps
Secessum, silentium, solitu-
dinem, contemnendo cætera om-
nia, ad vacandum non nisi uni
necessario, id est, soli Deo, & ma-
gno æternitatis nostræ negotio,
cum residua omnia reipsâ non sint,
nisi fumus, vanitas & afflictio Spi-
ritus. Et ipse nos videns bona
hæc concepisse sensa ac consilia,
pronuntiavit ter totus accensus
Zelo & oculis lacrymantibus: A-
men, Amen, Amen. Et sic
nostra Consultatio suam
obtinuit finem.

***

